

Thay mặt Bốn sư THÍCH HẢI-QUANG
PHÁP-HOÀ PHẬT TỬ - MẬT-TỊNH ĐẠO TRÀNG
1107 E. 32nd St. Tucson, AZ 85713
Tel : (520) 445-7747 or (520) 286-2672
Web site : www.phaphoatu.com

HỎI:

- 1.- Làm thế nào để chọn được **BẠN** hiền đức ?
- 2.- Làm thế nào để rõ biết và phân biệt được kẻ **HÈN NGU** ?
- 3.- Làm sao để tiêu diệt nghiệp **SÁT SANH** ?

ĐÁP :

Phật dạy : - Bạn cũng có 5 thứ bạn, như là :

- 1/- Kết bạn như **HOA**.
- 2/- Kết bạn như **CÂN**
- 3/- Kết bạn như **NÚI**
- 4/- Kết bạn như **ĐẤT**

1.- Sao gọi là **KẾT BẠN NHƯ HOA** ?

Nghĩa là :

Khi "**bông hoa**" còn tươi tốt thì ưa chuộng, giắt trên đầu, trên tóc, đeo trên cổ, trên ngực. Đến khi hoa héo tàn rồi thì ném bỏ đi. Kết bạn như hoa cũng y như thế, tức là hễ thấy bạn giàu sang thì xu phụ theo, khi bị nạn, bệnh hoạn, sa sút nghèo khổ rồi thì liền bỏ, làm lơ.

2.- Sao gọi là **KẾT BẠN NHƯ CÂN** ?

Nghĩa là :

Như để vật nặng lên bàn cân thì đầu cân "**gục**" xuống thấp, còn để vật nhẹ lên thì đầu cân "**vồng**" cao lên. Kết bạn như cân đây cũng tương tự như thế, tức là có qua có lại thì cung kính, toại lòng nhau, người xưa thường nói : - **Bánh ịch đổi đi bánh quy đổi lại,**

Còn như có qua mà không có lại thì khi dễ, không vừa ý nhau. Khi cho đi một vật gì là biết chắc mình sẽ được đáp lại cái gì đó đáng giá hơn.

3.- Sao gọi là **KẾT BẠN NHƯ NÚI** ?

Nghĩa là : - Như hòn **“núi vàng”**, hễ có loài chim thú, tụ về ở, thì lông, cánh, của chúng đều được chói lên một màu vàng rực rỡ.

Kết bạn **“như núi”** đây cũng tương tự như thế, tức là :

Khi giàu sang, đồng giàu sang, khi lên cao tột đỉnh cũng đồng nhau lên cao. Như mình được sang giàu thì mình cũng muốn giúp cho bạn được hiển vinh, giàu sang, cùng chung nhau vui vẻ, đồng tương xứng với nhau (*như 2 người bạn quý là Lưu Bình, Dương Lễ khi xưa vậy*). Khi gặp nạn, bệnh hoạn đều luôn an ủi, chia sẻ buồn vui, cứu giúp cho nhau.

4.- Sao gọi là KẾT BẠN NHƯ ĐẤT ?

Nghĩa là :

Như tất cả vạn vật đều nương dựa nơi đất mà được sanh ra. Làm bạn với nhau để nuôi dưỡng, giúp đỡ, ủng hộ, ân hậu không bao giờ quên. Nếu mình được giàu có, sang trọng – (*như đại gia, triệu phú, tỷ phú đời nay*) – thì trăm thứ và của cải quý báu đều ban cấp cho bạn (*nếu bạn bị sa sút nghèo, cần có một sự chu cấp*), vẫn thương mến dưỡng hộ, ân hậu tối đa.

Trong 4 cách KẾT BẠN trên đây thì 2 cách kết bạn **“như hoa”** và **“như cân”** thì không tốt, vì đây chỉ là màu mè bên ngoài cùng với sự giả dối và lợi dụng lẫn nhau mà thôi, chớ chẳng có thật lòng và cũng chẳng phải là thật bạn nữa.

Nhưng trong thời buổi Mạt pháp và Đạo đức suy tàn này, thì đa phần những thứ **“bạn”** như 2 loại trên đây có cùng khắp cả mọi nơi, mọi chỗ. Người đời vì bị **“u mê tâm tánh”** nên chẳng hiểu được thế nào là THẬT NGHĨA của chữ BẠN hết. Do đó mà bị lường gạt, hoặc bị tổn hại lúc nào không hay, đến khi bị loại BẠN NHƯ HOA, NHƯ CÂN trên đây cho nếm mùi đau khổ rồi, chừng đó mới hả hê kêu trời, kêu đất, thì đã muộn màng lắm vậy!

1.- KẾT BẠN với kẻ ĐỒNG TÂM, ĐỒNG TRÍ (*tức là bạn tốt*).

Nghĩa là bạn mà cả khi KHỔ, lúc VUI đều ở kề cận bên nhau, thì mình sẽ có, hoặc nhiệm được 4 điều lành sau đây :

- Họ cho mình của báu,
- Họ cho mình điều lợi,
- Họ cho mình nhà cửa, nữ trang, tiền bạc, đồ vật và công sức.vv.....
- Họ cho mình lời dạy, trung thật chứ không nịnh bợ, không mắng chửi.

2.- KẾT BẠN với kẻ SIÊNG NĂNG thì mình cũng nhiệm được 4 điều lành như sau:

- Lấy việc LỢI LẠC làm sự nghiệp,
- Lấy sức mạnh làm sự nghiệp.
- Hoặc khi mình lỡ có buông lung tâm tánh, hay làm biếng thì họ can gián, thúc đẩy, bày ra việc cho mình làm giúp cho mình siêng cần hơn.
- Lấy điều lành tốt làm sự nghiệp.

Cho nên gần mực thì đen, gần đèn thì sáng, gần người có Phước, có trí, có tâm, siêng năng không nhiều thì ít mình cũng nhiệm được cái hay, cái trí sáng, cái tâm tốt, cái siêng cần.

3.- KẾT BẠN với người NHÂN TỬ, THÀNH THẬT thì mình cũng có được 4 điều lành

và được họ khuyên nhắc, dạy dỗ cho mình, chia sẻ mỗi khi cần.

- **Sự thành TÍN** (trung thật, tín nhiệm),
- **Sự thành GIỚI** (khỏi phạm luật, giới).
- **Sự thành VĂN** (học rộng nghe nhiều các Kinh sách thánh hiền).
- **Sự thành THÍ** (thành tựu được cái TÂM từ bi và cái HẠNH bố thí)

3 loại bạn trên đây ta cũng có thể so sánh với bạn như NÚI và như ĐẤT được. Cho nên người khôn, người có trí, có ý thức phải biết CHỌN BẠN MÀ CHƠI là như vậy.

Người TRÍ phải biết có 4 việc không thể nào TIN được.

- **BẠN TÀ NGUY** (tà ác, dối trá), nó dạy mình dối trá, xảo quyệt, sát sanh, trộm cướp, tà dâm, phản phúc.
- **BÈ TÔI NỊNH XIỂM** (nó nói lời tâng bốc, ca tụng, a dua một cách lố bịch).
- **VỢ YÊU NGHIỆT** (vợ tánh xấu xa, tà ác như ma quỷ, yêu quái) xúi dục chồng làm việc ác để đem lợi cho mình.
- **CON CHÁU BẤT HIẾU.**

Đây là 4 ĐIỀU, 4 thứ mà người có TRÍ chẳng nên tin theo. Vì thế trong Kinh Phật có dạy rằng :

“BẠN TÀ” hại người, TÔI NỊNH làm loạn triều, VỢ YÊU NGHIỆT phá nhà, CON CHÁU BẤT HIẾU hại cả cha mẹ”.

Xưa nay lịch sử chứng minh rất nhiều về các việc này rồi. Các vị VUA xưa chết thân, mất nước cũng vì vợ **“yêu nghiệt”** (như Đắc Kỷ làm chết Trụ Vương Ân Thọ và mất luôn cả cơ nghiệp, nhà Thương vào tay Vua Võ Vương nhà Châu).

Lại cũng giống như Bao Tự làm chết Vua Chu U-Vương và mất luôn cơ nghiệp nhà Châu.

Cho đến các thứ **“LOẠN THẦN”** (nịnh thần). **“TẶC TỬ”** (con mà cũng như giặc, như ăn cướp (tức là con bất hiếu, xài phá, giết hại cha mẹ để cướp đoạt của cải).

Đã ghi trong sử sách xưa nay đều nằm vào trong 4 lời dạy trên hết.

Mặc dầu lời Thánh nhân đã dạy rõ ràng như thế, nhưng trong thời buổi **“điên đảo nhân tâm”** hiện nay, mấy ai là người có TRÍ SÁNG để mà biết phân biệt được đây?

Các loại bạn YÊU QUÝ TRỌNG HẬU này ở trên xã hội ngày nay rất là khó tìm, khó gặp.

Tại sao ?

Vì hiện nay đang là thời kỳ **“Mạt Pháp / Đấu tranh kiên cố”**, nhân loại đang đi theo chiều thuận của KIẾP GIẢM, nên tất cả mọi thứ loại, thầy đều bị tổn giảm hết cả. Kể luôn đến cả hai vấn đề chánh là PHƯỚC và ĐỨC của nhân loại cũng bị tổn giảm luôn.

Trong Luận có nói rằng :

“Con người do có “ĐỨC” mới hưởng được PHƯỚC, nếu ĐỨC đã giảm rồi, thì PHƯỚC (báo) đương nhiên cũng phải giảm theo luôn”.

Vì có quá nhiều người làm ác, tổn giảm quá nhiều PHƯỚC LỘC, cho nên :

- **Tuổi thọ, ngũ cốc, thất bảo, dung nhan, tư bẫm, tinh thần, phong hóa, thân tộc, bạn**

bè, vv....thầy đều dần dần bị “tổn giảm” theo hết cả.

Người có học Phật pháp, có trải nghiệm, có trí nhận xét sẽ thấy rõ được người BẠN ấy có thật lòng ưa thích, quý trọng ta không. Thì phải chọn lựa cho đúng pháp dạy trên để khỏi bị hại, cũng như đề phòng cho TÂM ta khỏi sanh ra các NIỆM “**buồn bực, sân tức, náo phiền**”, mà vấy lấy nghiệp của họ vào thân, làm cho tâm ta mất đi sự trong sáng.

Phật dạy có 10 SỰ VIỆC chứng tỏ đó là người có TRÍ như sau :

- 1.- *Biết phân biệt rõ được đâu là kẻ HIỀN, người TRÍ, người NGU, SI.*
- 2.- *Biết phân biệt rõ được đâu là kẻ TỐT, người XẤU.*
- 3.- *Biết phân biệt rõ được đâu là kẻ GIÀU, SANG, người NGHÈO, HÈN.*
- 4.- *Biết phân biệt rõ được việc nào KHÓ, việc nào DỄ.*
- 5.- *Biết phân biệt rõ được việc nào đáng nên BỎ, việc nào đáng nên GIỮ, đáng nên LÀM.*
- 6.- *Biết rõ được NHIỆM VỤ và phần việc của mình và làm cho tròn.*
- 7.- *Vào nước nào biết được phong tục của nước ấy.*
- 8.- *Biết được chỗ trở về. (tức là biết rõ được con đường tiến thoái)*
- 9.- *Là thấy xa, học rộng, hiểu nhiều.*
- 10- *Là biết được TỨC MẠNG (tức là biết rõ được ít nhiều về các sự việc và những NGHỊP thiện ác của “kiếp đời” đã qua).*

Ai có được 10 điều trên thì mới là người có TRÍ.

Trong Kinh có dạy :

- Khi gặp **tại nạn** gấp rút mới biết được lòng bạn (*tốt hay xấu*).
- Có **đánh nhau** rồi mới biết kẻ mạnh, người yếu.
- Có **luận nghị** mới biết được kẻ trí, người ngu.
- Lúc **com thua, gạo kém** (*đói khó*) mới biết được ai là kẻ có lòng nhân từ, bác ái.

Phật dạy :

“Nên chọn bạn LÀNH mà theo, còn bạn ÁC thì phải lánh xa. Ta nhờ nương theo bạn lành, cho nên ngày nay mới được đắc thành Phật quả”.

HỎI :

2.- Làm thế nào để rõ biết và phân biệt được kẻ HÈN NGU ?

Kẻ NGU HÈN đây tức là người ÁC vậy.

Trong Kinh Phật dạy về bằng hữu thiện ác như sau :

- Khi đức Thế Tôn cùng với trưởng lão Nan Đà đi vào trong thành Ca-Tỳ La Vệ. Đến gần một nhà bán cá, Phật bảo ngài Nan Đà rằng :

- Người vào trong nhà bán cá kia xin lấy một nắm cỏ tranh mà họ vẫn dùng để phủ lên trên cá chết. Ngài Nan Đà làm y theo lời.

Đức Phật bảo ngài Nan Đà:

- Cầm trên tay một lúc rồi vất bỏ đi.

Ngài Nan Đà y theo lời cầm nắm tranh phủ cá ấy trên tay, đi một đôi rồi mới ném bỏ.

Bấy giờ Phật bảo ngài Nan Đà rằng :

- **Người hãy tự ngửi tay xem có mùi gì chẳng ?**

Nan Đà thưa : - **Dạ có mùi hôi tanh, bất tịnh.**

Phật liền dạy rằng :

- **Thật đúng như vậy đó. Nếu như người nào gần gũi với kẻ NGU, ÁC và giao kết làm bạn với NÓ trong chừng giây phút, thì ÁC NGHIỆP (của họ) sẽ dần nhiễm vào mình. Lâu ngày nhiễm thành thói quen, tiếng xấu của người ấy bị đồn khắp nơi.**

PHẬT lại cùng với trưởng lão Nan Đà đi gần đến nhà làm nhang, Ngài bảo Nan Đà rằng :

-**“Người vào nhà kia xin một bao nhang đem ra đây”.**

Trưởng lão Nan Đà vâng mạng vào nhà ấy xin một ít phong bao mà họ đã dùng để đựng nhang đem ra. Phật bảo :

-**“Người cầm lấy một chút rồi ném bỏ nó đi.**

Ngài Nan Đà y lời cầm bao nhang trên tay, đi một lát rồi vứt bỏ xuống đất.

Bấy giờ Phật mới bảo Nan Đà rằng :

-**“Người hãy tự ngửi tay xem có mùi gì chẳng ?**

Nan Đà thưa,

- **Bạch Thế Tôn, tay con có mùi thơm ngào ngạt.**

Đức Phật bảo:

- **Thật vậy, thật vậy. Nếu như ai gần gũi với bậc “Thiện tri thức, có đức lớn, có trí sáng”, nên tôn thờ và tùy thuận theo Họ, dần dần sẽ được thấm nhuần đạo đức và trí của Họ, quyết sẽ được tiếng tăm tốt đẹp, đi đâu cũng được khen ngợi.**

(Chú giải:

Qua hai lời dạy trên cho chúng ta thấy rõ rằng :

Hai vật (nắm tranh và bao nhang) ấy trước sau vốn là sạch sẽ, chẳng có mùi gì, nhưng bởi vì có “nhân duyên” (thiện hoặc ác) vấy vào, nên mới thành ra các mùi thơm, hôi khác nhau như vậy.

Cũng thế, nhân duyên của việc:

Gần kẻ “hiền minh” thời hấp thụ được nhiều đạo nghĩa.

Còn gần với kẻ “ngu ám” thời chắc chắn sẽ mang lấy tai họa đến thân. Như 2 vật “giấy và tranh” kia vậy.

Tranh buộc cá thì có mùi hôi, giấy đựng nhang thì có mùi thơm. Nó thấm nhiễm dần dần mà tự Nó nào có hay có biết !

Cũng thế, trong phương diện giao tiếp hàng ngày, chung quanh ta kẻ ác thì quá nhiều, người hiền thì lại quá ít. Nếu không sáng trí mà nhận diện ra kẻ ngu ám, thì dần dần sẽ bị chúng làm cho bực tức, phiền não, tâm trí rối bời, ngu ám giống như họ vậy, mất đi cái tâm trong sáng của mình.

Có người cho rằng:

- **Cần có bạn để “AN ỦI”.**

Vì thế, dù biết rằng người bạn đó vô tâm, ngu ám, xấu ác, thâm độc, thủ đoạn, tranh chấp, vô ơn, bạc nghĩa, bất hiếu, phản thầy, diệt pháp, cũng vẫn giao thiệp và còn khen rằng:

- **Họ đẹp, giàu sang, quyền cao, chức trọng. Cho nên làm bạn với họ thì không có sao đâu!**

Trong kinh Phật dạy có “8 điều kiện” để được AN ỦI như sau :

- 1.- Được cha mẹ để lại của cải cho (không bị nghèo đói)
- 2.- Có được nghề nghiệp chắc chắn, để bảo đảm cho sự sống của mình .
- 3.- Được học thức cao. (vì sẽ dễ dàng kiếm công ăn, việc làm).
- 4.- Có được bạn HIỀN (giúp đỡ, chia cơm, sẻ áo, giàu, nghèo, hoạn nạn luôn có nhau).
- 5.- Có được người vợ TRINH LƯƠNG (hiền lành và đứng đắn, chơn thật, một dạ thủy chung).
- 6.- Có được người con HIẾU THẢO (kính yêu cha mẹ, không để cho nghèo đói).
- 7.- Tội tớ (người giúp việc) được hòa thuận (không được đánh đập, mắng chửi, bỏ đói).
- 8.- Xa lìa được người ác, việc ác.

Đó là 8 điều kiện để được an ủi (an ổn và ấm lòng). Đời sống sẽ “không bị” và “chẳng có” phạm nhằm việc ác, không gần gũi và chẳng bị người ác phá nhiễu. TÂM ta không bị náo loạn, sân tức. Đó là một điều an vui nhất, nhân thích bậc nhất của đời người trên nhân thế.

PHẬT cũng đã dạy 8 cái THÍCH như sau:

1. Cùng làm việc (tùng sự) chung với người có TÂM, HIỀN, TỐT.
2. Được học hỏi với người có TRÍ sáng.
3. TÂM TÁNH ôn hòa và nhân từ.
4. SỰ NGHIỆP mỗi ngày càng được hưng thịnh.
5. Diệt TRỪ được tánh SÂN, DŨ.
6. Biết lo phòng ngừa tai nạn.
7. Biết nương gần với ĐẠO PHÁP.
8. Bạn bè không đối gạt nhau.

Được đủ 8 điều trên thì không còn gì THÍCH hơn.

Trong Kinh có lời dạy rằng :

- CÓ PHẬT RA ĐỜI RẤT THÍCH,
- DIỄN GIẢNG ĐẠO PHÁP RẤT THÍCH.
- CHÚNG TĂNG NHÓM HỢP VÀ HÒA THUẬN NHAU RẤT THÍCH.

Bởi vì,

Cha mẹ, con cháu, anh chị em trong nhà HÒA THUẬN nhau thì luôn được an vui.

Huynh đệ, thầy trò, phật tử trong chùa HÒA THUẬN nhau thì luôn được TÂM AN và TIẾN ĐẠO.

Tóm lại, Những lời PHẬT dạy rất là “RÕ” (ràng), rất “KỶ” (lương) cho chúng sanh từ ngàn xưa tới nay, Ngài dạy từ thấp lên cao, cho tới những bậc thượng căn.vv....rồi đến những bậc TỐ SU sau này cũng nhắc đi nhắc lại suốt cả một đời hoàng đạo (chú thích, giảng giải, nói xa, nói gần), vậy mà có được bao nhiêu người thực hành theo (ý giáo phụng hành). Ngày nay nhìn ra ngoài xã hội mà xem, tất cả chúng sanh chúng ta đều hầu hết vi phạm tất cả THẬP ÁC (do thân 3, khẩu 4, ý 3).

THÂN 3: - SÁT SANH, TRỘM CƯỚP, TÀ DÂM.

KHẨU 4 : NÓI LÁO, NÓI LỜI ÁC (nơi miệng nói lời chê bai Phật pháp, nói những lời ác, mắng chửi, trù rũa, thô tục, có người kêu mẹ ra chửi suốt ngày.vv...).

NÓI THÊU DỆT (là dùng lời nói ngon ngọt để dụ dỗ gạt người nhẹ dạ, lời nói ở ngoài môi miệng chứ không có thật lòng).

NÓI HAI CHIỀU (là dâm thọc 2 chiều, bên này nói khác, xoay qua bên kia nói khác, làm cho 2 người bạn phải sân tức, ghét bỏ nhau. Vợ chồng người phải chia lìa, thầy trò, cha mẹ phải xa nhau, có khi giết chết lẫn nhau, vào tù ra khám, mất hết tài sản, đi đến con đường tự sát. Vv...)

Ý 3 : - THAM, SÂN, SI:

THAM (lam không biết đủ, không biết chán, cái gì cũng thích, cũng muốn ôm đồm hết).

SÂN (nóng nảy, tức giận, hận thù ôm giữ mãi suốt đời không buông).

SI (mê muội, ngu si, ám độn, mê mờ tâm trí, chậm chạp, không còn lanh lẹ, bén nặng nề, chẳng tin NHÂN QUẢ, TỘI PHƯỚC, BÁO ỨNG).

Lại có vô số người phạm tội **“NGŨ NGHỊCH”** nữa.

Như là :

GIẾT CHA, GIẾT MẸ, GIẾT THẦY TỔ, LÀM PHẬT RA MÁU (như phá chùa, đốt chùa, đập bẻ tượng Phật, giết chúng sanh ăn thịt), **PHÁ HÒA HỢP TĂNG** (đoàn). (nghĩa là làm cho chư Tăng, chư Ni bất hòa, xung đột, không còn hòa thuận với nhau để tu tập nữa, thù ghét nhau mỗi người đi mỗi hướng, không ai nhìn mặt ai).

Chỉ sơ lược bao nhiêu đó thôi, đủ thấy chúng sanh chúng ta nhiều ít cũng đều phạm vô số tội rồi. Cho nên chúng ta rất cần phải **SÁM HỐI**. Ít nhất một lần mỗi ngày, để giúp cho tội nghiệp từ nơi Thân, Khẩu, Ý được tiêu bớt đi phần nào.

HỎI :

3.- Làm sao để tiêu diệt nghiệp SÁT SANH ?

Có người nói rằng :

- Tôi cả đời không làm gì ÁC hại người cả, thì cần gì phải SÁM HỐI chứ ?

Đó là quý vị tự nghĩ như vậy, và chấp lấy ý nghĩ thiên cận của mình là đúng, phải không ? cho nên cứ bo bo mà giữ, không lay chuyển.

Nếu thật sự chúng ta không hề gây NHÂN ÁC, không hề **“GIẾT HẠI”** chúng sanh, thì chúng ta không có ở cõi Ta Bà này (nói đến chúng sanh đây gồm có:

- Tất cả những loài **“hữu tình chúng sanh”** (có tình, có thức), trên từ chư PHẬT, chư BỒ TÁT, chư THIÊN, dưới thì đến loài QUỲY THẦN, NGƯỜI, SÚC SANH đều có TÁNH LINH. Tất cả đều có cái tánh của PHẬT, cho nên nói rằng TÁNH BỒN THIÊN ngang nhau là như vậy).

Vì các bậc **Thánh, Phàm, Người, Vật** vốn cùng một TÁNH, chỉ do kẻ mê, người tỉnh, kẻ nhiễm trần, người lông sạch mà khác nhau thôi.

Cho nên có người thành Thánh, có người trở lại làm Người nữa, có người hóa ra Thú vật.

Hãy kiểm xem cái TÂM của mình nó ác nhiều hay ít, hễ ÁC nhiều thì sẽ thác sanh vào những loài thú dữ và độc. Nếu người ÁC ít thì thác sanh vào các loài thú hiền như chó, mèo, khỉ, lợn, bò, ngựa, dê, gà, vịt, cua, cá, chim. Và những loài thấp sanh, côn trùng, sâu bọ, loài hóa sanh. Vv,...

Trong kinh Lăng Nghiêm nói rằng :

“Người chết làm dê, dê chết làm người, thay phiên nhau để ăn lẫn nhau”.

Nếu như cha mẹ, vợ con mình khi sống làm điều ác, chết thác sanh vào loài thú vật. Tuy đã chuyển kiếp người làm thú rồi, nhưng cũng vẫn còn **“tánh linh”**, cũng có cái lễ **“ngũ thường”**, biết mừng, biết giận, buồn, vui, sân tức, động tịnh, thăng trầm, đau ngứa, đói no, sanh đẻ, thương yêu loài giống nó, cũng như con người vậy.

Cũng bởi ngu si, giết hại quá nhiều, nên mới chuyển mang thân thú để TRẢ NỢ.

Còn chúng ta mang thân người đến đây cũng để trả **“nợ máu, nợ tình, nợ tiền, lớn nhất là nợ giết hại CUỐP ĐOẠT SANH MẠNG”**. Nợ **“của cải”** của đời, có thể bỏ được, chớ nợ **“sanh mạng”** không tha thứ được, không thể bỏ được. OÁN THÙ lần lượt gây ra, chúng sanh cứ thế mà **“vay trả”** kiếp này qua kiếp khác, tiếp tục báo oán (*trả thù lẫn nhau không dứt*). **Oán báo oán thì oán chất chồng.**

Cả 2 chỉ khác nhau kẻ mang thân **thú**, kẻ mang thân **người** đến cõi này để trả nợ **“ÂN OÁN”** với nhau. Kiếp này mày giết tao, kiếp sau tao nhất định tìm mày để giết lại trả thù xưa. Kiếp nào cũng y như thế, Oán nghiệp không thể nào ngưng được cả, cứ thế mà tái diễn có khi cả hàng ngàn kiếp vẫn không dứt được. Những **“oán nghiệp”** này không ai có thể cứu giải cho mình được cả, mà chính mình phải tự hóa giải nó.

Tại sao ?

Vì trong quá khứ, khi ta bắt một con vật để giết lấy máu thịt để ăn. Chúng cũng biết co chân chạy trốn, run sợ, vùng vẫy, van xin thảm thiết, chúng kêu thương, cầu cứu thế đấy, cũng chẳng có ai chịu cứu mạng nó, mà còn xúm nhau kẻ thì mài dao cho thật bén, người thì đun nước lên cho thật sôi, cười nói vui thích, góp tay xô nó vào chỗ chết khi thấy mắt nó long lanh giọt lệ.

Giờ tới phiên ta cũng bị y như vậy, ta có van xin, có kêu cứu, xin tha mạng cũng chẳng có ai đến cứu ta đâu. Kiếp xưa ta hành hạ, giết chúng đau đớn bao nhiêu, thì kiếp này chúng cũng sẽ giết và hành hạ ta đau khổ bấy nhiêu. Gây nhân nào thì phải hái quả đó không sai. Giết một thì trả một, giết mười thì phải trả mười thế thôi.

Nhìn những người tàn tật, kém khuyết, ngu ám, hèn hạ, nghèo khổ, không đầy đủ giới tính, thì sẽ thấy ngay cái NHÂN ÁC của họ đã gây tạo không nhỏ. Chứ không phải tự nhiên mà họ bị cái QUẢ BÁO như vậy đâu.

Cho nên, chúng sanh đâu thai lại kiếp này, mang hình hài của súc vật tuy không giống với chúng ta, nhưng sanh mạng của chúng không khác với sanh mạng của con người. Chúng nó đều là **thân bằng quyến thuộc của chúng ta** hết cả đấy. Mà nay ta nỡ nào nhẫn tâm giết chúng lấy máu, thịt, nấu chín, xào ngang, nướng dọc, quay (BBQ) cha mẹ, nướng vợ con, nấu

ông bà để mà ăn ! nấu thân nó để dưỡng thân ta, giết mạng nó để nuôi thân ta !

Thân bằng quyền thuộc giết hại, ăn thịt lẫn nhau kiếp này qua kiếp khác, vậy không gọi là ÁC thì gọi là GI ??

- **Giết súc sanh vì MUỐN béo bổ thân ta, đó là điều BẤT NHÂN vậy !**
- **Bắt chúng nó phải xa lìa quyền thuộc để ta thiết đãi bà con, bạn bè ăn nhậu cho vừa lòng nhau, đó là điều BẤT NGHĨA vậy !**
- **Giết chúng lấy máu thịt dâng cúng tế quý thần, đó là điều BẤT LỄ vậy !**
- **Nói rằng, cầu nguyện để được ăn lộc Trời, mà súc sanh phải chịu nạn đao thớt, đánh đập, thiêu đốt, dầu sôi, lửa bỏng, đó là điều BẤT TRÍ vậy!**
- **Ta bày ra đủ phương kế, để chúng nó sụp bẫy, sa hầm, đó là điều BẤT TÍN vậy!**

Chúng ta may mắn kiếp này được mang thân người, sống ở cõi đời, đều nhờ vào NGŨ THƯỜNG. Dù biết rõ lời cổ đức dạy vậy, mà vẫn CỐ PHẠM (tội sát sanh), mất hết NHÂN TÌNH (tình thương của con người), thì lấy gì để biết chắc chắn sẽ được mang thân người ở kiếp sau nữa không ?

Có quá nhiều người không hiểu nghĩa lý trên, nên luôn than trách kiếp này ăn ở hiền lành, niệm Phật, tụng kinh mà sao luôn gặp quá nhiều bất hạnh, không được may mắn, hạnh phúc như người khác, xấu xí, nghèo khổ, bệnh tật, bị đánh đập, bị cướp mất hết tài sản, bị cướp vợ, cướp chồng, bị con cái bỏ rơi, bị thư ếm, hoạn nạn kéo đến liên tu bất tận vậy?

Trong Kinh Phật dạy:

NHÌN CÁI QUẢ HIỆN TẠI, SẼ BIẾT CÁI NHÂN GÂY TẠO TRONG QUÁ KHỨ (thiện hay ác). **XEM CÁI NHÂN HIỆN TẠI, SẼ BIẾT CÁI QUẢ Ở KIẾP SAU!**

Nhìn cái QUẢ mình đang gặp phải kiếp này, xem nó “hiền hay dữ”, “tốt hay xấu” sẽ biết ngay trong quá khứ mình đã gây tạo NGHIỆP THIỆN hoặc ÁC nhiều hay ít. Tất cả mọi sự việc hiền dữ xảy ra cho chúng sanh chúng ta đều có liên quan đến NHÂN QUẢ và BÁO ỨNG hết cả. Chứ không phải tự nhiên mà nó đến, đều do NHÂN DUYÊN (cái “NHÂN” gây tạo “OÁN NGHIỆP” trong quá khứ, kiếp này nếu hội đủ “DUYÊN” thì nó tới, không tha cho một ai).

Phật dạy trong ngũ giới, giới cấm SÁT SANH là giới đứng đầu của người Phật tử (xuất gia và tại gia). Người có cái đạo tốt, có tình người, có tâm TỪ BI thì sẽ không bao giờ nhẫn tâm giết hại một chúng sanh nào cả.

Trong Kinh Phật dạy : “Các loài sanh bằng trứng, bằng thai, bằng ẩm ướt, bằng hóa sanh, loài bay, loài chạy, loài trùng, loài cá, đều là hàng “PHẬT vị lai” hoặc là CHA MẸ của người từ nhiều kiếp trước”.

Đến việc sợ chết, tham sống, tránh nơi khổ để cho thân mình vui, đó là cái tình chung của muôn loài. Cầu sự an ổn để dưỡng cái mạng mình, đó là cái lý chung của vạn vật. Ta nào giết nó để ăn, khá chẳng thương xót sao!

Người ăn thịt chúng sanh là người **bất nhân**, người mà có lòng NHÂN thì không ăn thịt của chúng sanh vậy!

TRÌNH MINH ĐẠO tiên sinh nói rằng :

- *Người với ta vốn một bào thai, súc vật với ta vốn một khí huyết.*

BÙI TUỞNG QUỐC nói rằng :

- *Những giống thuộc về loài có khí huyết ắt có tri giác. Phàm giống có tri giác ắt một thể như nhau.*

Thầy MẠNH TỬ nói rằng :

- *Thấy vật sống, không nỡ thấy nó chết, nghe tiếng nó kêu, không nỡ ăn thịt nó. Cho nên người quân tử, lấy chỗ đó mà răn dạy mình vậy!*

PHẬT dạy rằng :

- *“Giết sanh mạng, thịt chất như núi, lửa đốt thành lò, để ngon miệng bụng, để khoái gan lòng. Chớ có biết đâu, dứt sanh mạng loài cầm thú, đó là LÀM CHO THÂN PHẬT RA MÁU vậy! ăn thịt loài súc vật, có khi ăn nhầm thịt của CHA MẸ mình? Tạo ra cái TỘI LỚN về sự giết hại, dứt cái chủng tánh TỬ BI”.*

Cái PHƯỚC sống lâu của mình phải bị tiêu mòn trong cõi tối. Sau khi chết rồi mãi nổi chìm trên núi đao rừng kiếm, xong rồi phải luân hồi làm gà, vịt, heo, bò, thỏ, chim, cá, cua, tôm, ốc, hến vv..., lần lượt mà đền mạng. Ăn bao nhiêu mạng thì phải trả bao nhiêu mạng. Huống chi là còn tự tay giết, đập, cắt, mổ, nấu nướng.vv... vay sao thì phải trả vậy.

Bậc TU SĨ, BỒ TÁT thà chịu bể xương, chớ trước sau không bao giờ chịu ăn một miếng thịt chúng sanh. **Cho nên con thỏ trắng đốt mình mà người Tiên không đoái hoài tới !** Cỏ còn không nỡ nhổ, há chịu nếm thịt sao? nghe tiếng cầm thú kêu thương, nuôi chúng nó để đem bán, cũng đồng tội với kẻ **miệng bảo giết vì lòng ham ăn.**

Người không tự tay giết, nhưng một khi cầm miếng thịt trên tay để ăn cũng đồng mang tội giết chúng sanh.

Bậc ĐẠI THÁNH, PHẬT, BỒ TÁT, những bậc TU HÀNH đều rũ lòng TỬ, cho nên PHẬT chế ra **GIỚI CẤM, DỨT HẸN VIỆC SÁT SANH**, cái ĐỨC của PHẬT to lớn như vậy.

Người tu hành (*xuất gia hay tại gia*) cũng đều phải giữ **“NGŨ GIỚI”** làm đầu cho việc tu tập của mình và làm tấm gương TỬ BI cho hàng bạch y cư sĩ noi theo (*vì ở ngoài đời họ đã phải giết để ăn rồi, chạy vào trong cửa đạo lại thấy thịt cá chất đầy trên bàn, thì họ sẽ nướng vào đâu, vào ai đây, để được chỉ dạy SÁM HỐI, để mà TU SỬA ? quý vị suy ngẫm xem có đúng vậy không ?*

Nếu không giữ được **“GIỚI đầu tiên”** thì lấy pháp gì để răn dạy (*để làm kim chỉ nam*) cho mình và cho người !? chớ nên xem **“giết”** chúng sanh là việc dễ, bình thường. Phải biết:

Ăn một miếng trả lại một miếng.

Giờ ăn cho sướng cái miệng, khi mạng chung, oán nghiệp tới, trước Diêm Vương sao dám dối ! Bấy giờ, mỗi mỗi từ đâu trả chẳng sai, lò lửa, vạc dầu sôi sao trốn khỏi ? người sống ở ngoài đời bị đọa làm súc sanh, vì tội giết chúng sanh để bán, để ăn, thì huống chi là người TU ư! Tội đó sẽ nặng hơn biết dường nào ? **VÌ LÀM THÂN PHẬT RA MÁU !**

Khuyên người niệm Phật, tu hành, tối kỵ **“SÁT SANH”** mà nên **“PHÓNG SANH”**. Người TU phải lấy tâm TỬ BI làm **“PHÁP THỰC”** để ăn hằng ngày.

Kể đến,

PHẠM LÀM VIỆC GÌ PHẢI NGHĨ ĐẾN CÁI HẬU QUẢ CỦA NÓ TRƯỚC.

Giữ cái lập tâm ban đầu “**TRONG SÁNG, THANH TỊNH**” khi mới bước chân vào cửa đạo, không thay đổi. Thì mới mong tiến đạo, mới được cảm ứng đạo giao với Tam bảo, mới được vào Phật trường và được Phật thọ ký.

Chứ không phải,

Tu hành là đốt nhang khấn vái cầu xin, rủ nhau đi khắp chốn đình làng, miếu trong xóm, hành hương khắp chùa tháp. Mà mỗi khi có “**Lễ**” thì thôi “**Heo quay, vịt nướng, giết gà, mổ chó. Chiu sao nổi cái đau chặt đầu, chẻ óc. Ngăn sao kham cái khổ bị mổ bụng, lóc xương, lấy thịt, lấy máu, tim, gan, phèo, phổi.vv....**

Người “**khéo**” cầm dao thọc huyết, người khác “**vụng**” chum lửa nấu nước sôi. Thiên hạ giành nhau ai tới trước ra tay, nhổ lông, mổ bụng, rút ruột, lấy tim. Người người cười nói... đem việc khổ của kẻ khác làm vui, rước khách, bạn bè bày ra thiết đãi, giết hại sanh linh để ăn chơi vô kể số !

Nhà trên tụ tập thân bằng, quyến thuộc, nhà dưới rầm rầm tiếng nhạc. May mắn được phước lớn mà chỉ biết phúng tụng giàu sang, sơn hào, hải vị đặc tiền ăn cho sướng miệng, lại khen món lạ quá ngon, khuyên vợ con, cha mẹ, thân bằng quyến thuộc nên ăn thử. Mọi người xúm lại giành giựt phân chia để ăn, khác nào Dạ xoa la sát, giống như beo cạp sói lang.

Rồi đem cúng tế “**Thánh thần**”, cầu xin được kiết tường như ý! Thử hỏi có CHÁNH THẦN nào đến thọ hưởng chẳng, hay chỉ toàn là Tà Thần, Dạ quỷ cũng không sao no bụng! trái lại mình đã xúc phạm đến “**Thiên Đình**” (cõi Trời), vì tiếng kêu ai oán lên tới Trời) !

Thì thử hỏi cái phước hiện có đó sẽ tồn tại được bao lâu ?

*Súc sanh vốn thiệt người lộn lại,
Người vật luân hồi xưa đến nay.
Chẳng muốn mang lông cùng đội gạc (sừng)
Khuyên người chó đẻ TRẢ rồi VAY.*

Có người ỷ nhiều tiền của, mượn người lên rừng cao, núi thẳm giăng lưới, phóng lửa đuổi bắt thú rừng từ đỉnh núi cao xuống tới thung lũng thấp, đun khói khắp chỗ, loài chim phải bay lên cao như điện chớp. Dưới đất có bao nhiêu Nai, dê, ngựa, sóc, thỏ, heo rừng, sói.vv... sợ điển hồn phóng chân chạy lẹ như giông bão. Đàn khỉ, vượn trên cây phải bay hồn vía nhanh tay chuyền cây trốn chết.

Tổ sư dạy :

- **Phải biết, tất cả loài cầm thú cùng chung chịu “ngũ hành” (kim, mộc, thổ, thủy, hỏa) cùng “ngâm” “tứ tượng” (là 4 thú linh (Rồng, Lân, Qui, Phụng) đều có *ngâm* hạt minh châu), cùng nhuần PHẬT TÁNH, cùng có “THẦN MINH” như loài người.**

Trong khoảng trời đất, giữa cõi Âm, Dương, Vạn linh (loài hữu tình chúng sanh) phát sanh cùng với vạn vật. Tuy vạn vật giúp ích cho vạn linh, mà trong tất cả loài hữu tình chúng

sanh, CON NGƯỜI là bậc nhất. Vẫn lấy sự ĂN, MẶC làm gốc, cái gốc ăn đã đủ, rồi sau mới có thể lập “THÂN”, mới có thể “LẬP HẠNH”.

TU HÀNH mới có được trí huệ, mới đắc thành đạo quả của bậc thánh nhân, mới thoát ly ra khỏi sanh tử, luân hồi trong 6 nẻo. Cho nên cái phước trí của loài người phải hơn loài cầm thú rất xa. Đã được thân người thì đừng ham ưa thú tánh.

Cho nên,

Thân người khó được, mà nay ta đã được thân người.

Chánh pháp (của Phật) khó được nghe, mà nay ta đã được nghe.

Thế nào là LẬP THÂN ?

- Nghĩa là nên ăn các thứ lúa mạch, ngũ cốc, trái cây, rau cải thay cho thịt cá.

Thế nào là LẬP HẠNH ?

- Nghĩa là lấy ĐỨC làm đầu, TỪ BI làm gốc. Sống trên đời phải có ĐỨC, phải có HẠNH, Chân thật mà sống, giữ gìn những điều Lễ, Nghĩa, Nhân, Trí, Tín. Làm các nghề lương thiện (không buôn bán súc sanh, chính mình không giết, không bảo người giết, hoặc thấy người khác giết cũng không sanh tâm vui mừng).

Hãy suy ngẫm lại cho kỹ, xem ta đã giết, đã ăn bao nhiêu rồi, mà biết sợ, biết hối cải, biết sửa đổi. Mau mau SÁM HỐI trước khi tuổi về chiều, nghiệp lực đổ ra, bệnh hoạn liên miên, oan gia ò ạt kéo tới một lượt để đòi mạng, thân tâm ta đã già yếu, mệt mỏi thì làm sao có sức lực để SÁM HỐI cho kịp? chừng đó có sợ hãi, có kêu van, có biết Phật nào để kêu cứu đây? (vì bình thường mình có NIỆM danh hiệu Phật đâu?)

Tổ sư than rằng:

Mèo thì không ai giết để ăn, lại giấu nó trong mền cho an ổn. Còn những con thú khác thì bị giết chết thành hàng, thành lũ. Kẻ giết chúng ắt phải chịu đền mạng. Do đó mà thường bị ba năm thất mùa, vài năm trời hạn hán, bệnh tật khó trị, động đến đất trời rung chuyển, nghèo khổ, tiền mất, tật mang, hoạn nạn lan tràn khắp nơi.

Trong kinh Phạm Võng dạy :

Bậc Tỳ Kheo giữ 250 giới, chẳng dám giết loài cỏ non, huống chi đối với loài “hữu tình chúng sanh” ư ! Loài hữu tình là loài có NGÂM cái TÁNH LINH (tức PHẬT mạng vậy). Nếu ăn thịt chúng sanh là ăn thịt của PHẬT vậy?

Loài VÔ TÌNH là loại cây, cỏ, sỏi đá.

Do đó, người TU hành phải thương cái mạng của các loài vật lớn nhỏ, triệt để đều không được giết, cũng không được ăn nữa!

Trong kinh Đại Tạng chép rằng : PHẬT dạy các vị quốc vương :

- Muốn được mưa hòa, gió thuận, lúa thóc, cây trái trúng mùa, tiền của dư thừa, khỏe mạnh sống lâu, nhà nhà hạnh phúc. Chúng sanh phải sống đạo đức, thương muôn loài, tu thập thiện (thân 3, khẩu 4, ý 3), tránh việc SÁT SANH, mới giữ được cảnh thái bình trong thiên hạ.

Tất cả chúng sanh không nghiệp giết,
Mười phương đâu chỗ động đao binh ?
Nhà nhà, kẻ kẻ thường tu thiện,
Thiên hạ lo chi chẳng thái bình !

Tóm lại,

Chúng sanh chúng ta đang bị nhiều thứ loại bệnh khó trị, khổ sâu ai oán, đều phát nguồn từ ÁC TÂM mà ra tất cả NGHIỆP ÁC, đó là “NGHIỆP SÁT”. Chúng sanh từ khắp nơi đến cõi này cùng chung nhau mà đèn mạng, có vay thì ắt có trả, trong kinh gọi là CỘNG NGHIỆP (ác). Nghiệp lực của mỗi người cũng khác nhau, không nghiệp ai giống của ai. Mỗi chúng ta phải tự “phát lồ sám hối”, tự hóa giải, tự sửa đổi, tự dọn dẹp chứ không có ai làm dùm cho ta cả.

Tới đây, Bảo Đăng nhớ lại lời rày dạy của BỒ TÁT (xin chia sẻ một đoạn ngắn) rằng:

- “Tất cả “oán nghiệp” do chính mình đã tạo ra, thì phải chính mình tự “hóa giải” và “dọn dẹp” cho sạch, không ai có thể “dọn” cho mình được cả. Dù cho chư Phật và chư đại Bồ tát có thương mình đến đâu, cũng chỉ có thể đứng nhìn mà thôi, phải hiểu một điều rằng:

- Mình phải “TÂN TÂM, TÂN LỰC, TÂN CƯỜNG” mà tu sửa, thì chư Phật và Bồ tát mới nương theo cường lực của mình mà làm cho nó mạnh thêm lên, chứ TA cùng chư Phật và chư Bồ tát không thể nào tự tay lo hết tất cả mọi việc cho chúng sanh được, thì làm gì có Cõi Ta Bà này! làm gì có tất cả những cảnh khổ, vui, buồn, kẻ trên cao, người dưới thấp, kẻ hèn hạ, người hưởng sự giàu sang, kẻ bần cùng bị xem như là loài thú vật.

Nếu quá dễ dàng, chư Phật và chư Bồ tát đâu có phải rơi lệ đứng nhìn?

TA nói cho tất cả các người biết:

TRƯỜNG TRANH ĐẤU, VẪN LÀ CÕI TA BÀ.

LÊN CAO HAY XUỐNG THẤP, GIỎI HAY DỞ, CŨNG LÀ CÕI TA BÀ.

Nơi đây,

Là lò TRUI RÈN, TÔI LUYỆN để dở thành giỏi, thấp hèn trở thành sang giàu, để yếu hèn thành cường tráng, để Ngạ Quỷ trở thành Tiên, Phật.

Phải hiểu rằng:

- Cõi Ta Bà là một Cõi, “**ĐỘC NHẤT VÔ NHỊ**”, không một cõi nào có được đặc tánh của nó. Nơi đây, là nơi tụ tập của rất nhiều chư Phật và chư Bồ Tát, trong khi chúng sanh đang “NHỜN NHỜ” không hiểu biết, cứ tiếp tục làm điều quấy trá, thì chư PHẬT và chư BỒ TÁT cứ phải “**cực nhọc**” đi giúp cho từng chúng sanh một.

Vì vậy, một sự “**đóng góp**” của chúng sanh vào trong sự cực nhọc của chư PHẬT và chư BỒ TÁT sẽ được đền bù xứng đáng.

Cho nên, con người đến Cõi Ta Bà mà không biết tu tập, không biết sửa tánh, không biết sửa tâm, không chuyển đổi được nghiệp lực của mình, kẻ đó, không xứng đáng là kẻ sống ở Cõi Ta Bà. Chúng sanh nghĩ rằng:

TA BÀ là cõi ô uế, nơi đây chứa đựng toàn là những gì dơ dáy, đầy trược cấu.vv....

Phải biết, nơi đây là LÒ TRUI RÈN từng chút một, từng chút một, để khi không còn hiện diện ở Cõi Ta Bà nữa, người đó rất xứng đáng để có mặt ở bất kỳ một cõi nào khác.

Vì vậy,

Phải sống sao cho xứng đáng, phải lợi dụng thời gian không còn nhiều nữa.

Trong tất cả các cõi khác, chúng sanh đó thọ mạng thật lâu dài, có khi sống cả hàng triệu năm, những điều người cõi đó học hỏi được, biết được, thâm nhập được, không bằng người ở Cõi Ta Bà. Tại sao ?

VÌ TUỔI THỌ CỦA CHÚNG SANH Ở CÕI TA BÀ CHỈ TRONG VÒNG VÒNG VỌNG CHƯA TỚI 100 NĂM (ý Ngài muốn nói là, chỉ có 100 năm thôi, mà tu hành được “ĐẮC ĐẠO” thành Phật, thành Bồ Tát là một điều tối thượng, vì thế cõi Ta Bà là cõi mà chư Phật, Bồ Tát chú ý nhiều nhất).

Do đó,

“phải sống sao cho thật khôn ngoan, phải sống sao cho thật đúng nghĩa”. Để mình phải tận dụng hết thời gian “ngắn” hiện diện ở cõi Ta Bà, thu thập hết tất cả những gì mắt thấy tai nghe, những gì ích lợi cho mình, tuyển chọn những viên ngọc quý, sàng sỏi lấy hết đá cát bùn nhơ, chỉ lấy giữ lại thuần viên ngọc quý, dù chỉ một viên thôi, cũng đủ sức đưa mình đến một nơi mình mong muốn. Bất kỳ ở cõi nào, không nhất thiết là cõi Cực lạc đâu.

Cho nên TA tiếc rằng: - Chúng sanh trong cõi Ta bà rất “HỜ HỪNG”, lòng càng ngày càng thâm độc, và làm quá nhiều chuyện ÁC (như giết hại loài hữu tình, trong đó có loài người).

Đó là vì chúng sanh quá tham lam, luôn luôn muốn gom hết về cho mình thật nhiều... thật nhiều. Nhưng họ có biết đâu, họ chỉ gom về toàn là bùn với cát. Muốn gom về những viên ngọc quý, phải thật sự “TÂN TÂM, TÂN LỰC, TÂN CƯỜNG” tu sửa, thì mới có thể gom về cho mình được những viên ngọc quý.

Do đó, TA thường hay nhấn mạnh 3 điều “TÂN TÂM, TÂN LỰC, TÂN CƯỜNG”.

Vì sao?

Nếu không đạt được đầy đủ 3 điều kiện đó, người ở Cõi Ta Bà không thể nào đáp ứng được với bất kỳ những cõi nào khác một cách lâu dài.

Nếu không được khai ngộ một cách thật đúng (muốn khai ngộ thật đúng, phải do chính THẦN THỨC đó NGỘ được, CHỨNG được, chứ không phải do những gì Phật, Bồ Tát dạy bảo đâu), thì người đó cũng sẽ trầm trầm, trệ trệ ở đó mãi, chỉ có điều rằng thoát được sanh tử luân hồi, nhưng không thể nào tiến cao hơn được hết, phẩm vị rất thấp, rất thấp.

Còn về bất kỳ ở một cõi nào khác ...

KHÔNG CÓ AI NHẬN ĐÂU!

Vì sao?

Vì những điều cần thiết để được đi về những cõi khác, người ở Cõi Ta Bà không có đủ HẠNH, duy chỉ có cõi Cực Lạc.

Vì bốn tâm của Đức A DI ĐÀ PHẬT từ bi vô lượng, cho nên Ngài dễ dàng thu nhận. Do đó, đừng tưởng rằng được về ở cõi Cực Lạc là yên chuyện, không đâu!

- **VỀ ĐẾN CỐI CỤC LẠC CHỈ LÀ ĐỂ NGỪNG LẠI DÒNG SANH TỬ LUÂN HỒI,
CHỖ CHƯA LÀ MỘT CÁI GÌ HẾT!**

Vì vậy,

Không lợi dụng cội Ta Bà để học hỏi, để trao đổi, để rèn luyện TÂM, sửa TÁNH để thành những viên ngọc quý, làm hành trang trở lại một nơi chốn nào mình mong muốn, thì chắc chắn rằng không thể nào thỏa đáng được đâu.

Tâm các người rất là yếu kém, luôn luôn bị chao động trước tất cả những ngọn gió thổi tới, dù chỉ là cơn gió nhẹ cũng vẫn làm xao xuyến trong lòng.

Đó là điều mà khiến cho con người không thể nào cất bước được.

Diệt được sự yếu hèn của tâm yếu kém, đem hết tâm lực để làm cho nó rắn chắc lên, thì cũng mới đi một bước đầu tiên thôi.

Còn phải biết lượm lặt, phải biết phân biệt, phải biết sàng sảy, để lượm những viên ngọc quý, đó là điều rất khó. Đòi hỏi ở sự phân định rất là kỹ lưỡng. Không thể nào gom sỏi đá, tưởng rằng nó là viên ngọc được.

Đường tu tập thấy dễ mà khó, nhưng thấy khó mà dễ.

Tất cả nếu tâm mình không định, ý mình không đi đúng một con đường, thì nó sẽ trở thành vách núi cao chón chỏ.

Nhưng một khi, tâm ý của mình vững như bàn thạch, thì nó sẽ là một con đường bằng phẳng, rộng thênh thang.

Người (Bảo Đăng) phải hiểu ý nghĩa của việc trì chú. Khi người cất tiếng trì một câu thần chú, là tức khắc tay người nắm một thanh dao rất nhọn, rất sắc bén. Thanh dao đó sẽ bắt đầu cạo gọt những ác nghiệp của mình. Nhưng không phải ai cầm con dao cũng có thể cạo được đâu.

Điều kiện để có thể dùng con dao đó cạo đi những ác nghiệp của mình. Vì đây là một con đường tắt mà chư PHẬT và chư BỒ TÁT vì cảm thương cho chúng sanh, đòi người quá ngán ngủi, thời gian không đủ dài để có thể dùng lời dạy của Phật và Bồ Tát mà tu luyện được, cho nên phải cho chúng sanh những câu THẦN CHU, tức là cho cầm một con dao.

Nhưng muốn xử dụng con dao đó để cạo đi những ác nghiệp của mình, thì người trì chú phải gột rửa thân tâm và sửa tánh.

Tâm phải chân thật, tâm phải trong sáng, tâm phải hết lòng, phải tha thiết, thì mới có thể xử dụng con dao đó được.

Còn tánh tham, còn tánh sân, còn tánh si, còn tất cả những tánh không hay, không sửa đổi, thì có cầm 100 con dao, 1000 con dao cũng vẫn không thể nào cạo rửa oán nghiệp được.

TA đã dùng nhiều phương lược để chỉ dạy, dùng lời của đệ tử TA chuyển lại, nhưng số người nắm vững được cốt tủy của lời TA nói cũng đếm trên đầu ngón tay !

Điều đó chứng tỏ rằng :

- **chúng sanh chỉ tham luyện những cái gì mà hiện thực ngộ được, cảm được, sờ mó được. Còn những cái gì mà không sờ mó được, không thấy được thì ít bao giờ để ý đến,**

có khi còn phỉ báng nữa.

Cho nên, đó là điều mà chúng sanh không thể nào thành công được trong vấn đề tu tập.

Khi tu tập đúng nghĩa, đúng phép, thì tức khắc sẽ thấy người mình thân thương, nhẹ nhàng, không nặng trĩu. Dù cho cảnh huống nào đến với mình, cũng sẽ giải quyết dễ dàng, không nặng nề, không thối tâm ban đầu của mình”.

A-DI-ĐÀ Phật,

Tóm lại, Muốn được vãng sanh về cõi PHẬT, thì phải xứng với Tịnh Hạnh của chư BỒ TÁT. Tâm TỬ BI không có, Hạnh cứu độ chúng sanh cũng không làm được, không những cõi Cực Lạc không nhận ta, mà cũng chẳng có cõi nào dám nhận ta cả !

Trong kinh dạy :

Người tu hành mỗi ngày đều thực hành tất cả pháp của Phật dạy, giữ tất cả giới của Phật chế ra cho được thanh tịnh. Nhân đến trong thời gian đó cũng làm được các việc như :

- Đốt hương, trồng hoa, hái hoa, nhang đèn, lau chùi, quét dọn, nấu nướng, cúi đầu, chấp tay, đánh lễ, tụng kinh, trì chú, tọa thiền, cho đến lấy một vắt com đem cho loài súc sanh lớn nhỏ, như cho bày kiến ăn công cũng rất lớn.

Tất cả những việc làm lớn nhỏ đều được **Phật chứng minh**. Những người này trong quá khứ đã có tu **“GIỚI TỊNH HẠNH”**.

Khi xưa, có người nấu com dâng cúng dường Phật, ở dưới bàn có con chó, nó mừng đánh đuôi ngung ngoằng, Phật sót ra một phần com cho nó ăn, rồi Phật hỏi đệ tử rằng :

- **Cúng PHẬT có công lớn, hay thí cho súc sanh có công lớn ?**

Đệ tử thưa :

- *Cúng Phật có công lớn hơn.*

Phật nói : - **Công ấy vẫn bằng nhau, không hơn kém.**

Tại sao ?

PHẬT VỐN KHÔNG ĂN, do người phát tâm cúng dường, nên công đức vô lượng. Con súc kia khi nó thấy người ăn, thì tâm nó mỗi niệm muốn ăn, nếu cho nó một phần ít, công đức cũng rất lớn, có thể được kết duyên lành qua kiếp sau, sẽ độ nó giải thoát.

Các loài trùng rất nhỏ mà có cánh biết bay như :

Muỗi, mòng chẳng nỡ giết hại. Những loài chỉ biết bò, biết bay mà thân mạng chúng rất nhỏ, người TU còn phải nâng thương, giữ hộ thay, hướng chi với tất cả vật có sanh mạng lớn ư !

Hôm qua mới ăn CHAY,

LỤC SÚC kêu sáng nay.

Thiên đường công một phút,

Địa ngục tội trăm ngày !

Bảo Đăng cần chí